

ရွှေမင်းနီတေး

ရှင်မိထွယ်

ဝန်ခံပါတယ်

လင်း

ငါကလည်း မင်းကို ဝန်ခံပါတယ်...
မင်းကို ငါ မုန်းမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကလေ
ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ
နေမင်းကြီး မလင်းလက်တော့တဲ့ အချိန်...
ကြယ်တာရာတွေ
မိုးကောင်းကင်မှာ မရှိတော့တဲ့ အချိန်...
ဖိုးလမင်းကြီး
မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အချိန်မှ သာ
ငါ့ရဲ့ အမုန်းတွေ ရှိချင်ရှိမယ်
အဲဒါ ယုံလားဟင်...။

(၁)

အိမ်ကထွက်လာကတည်းက ရွှေကူးစိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ကြီး ဖြစ်
နေတာ။ ဒီကနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ Computer ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ခွင့် ရမှ ရပါ့မ

လားဆိုတာကြီးက စိတ်ဖိစီးလျက် ရွှေကူးရင်တွေ တအုံနွေးနွေးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ။

အင်း... အလုပ်လျှောက်တာလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲက ကုမ္ပဏီတွေ ကုန်လုပ်ပါပြီ။

ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ ဆို လက်ရေချိုးတွက်မယ်ဆိုရင် တကယ် မနည်းတော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဝန်ထမ်းရွေး ချယ်ခွင့်ထဲမှာ ပါပါစေ၊ ပါပါစေလို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုတောင်းပြီး ရွှေကူး ရောက်နေသည့် ကုမ္ပဏီကြီး၏ အဆောက်အအုံကြီးကို မငေးမောနိုင်၊ အားမကျနိုင်ဘဲ ကိုယ် အလုပ်ရဖို့ ပဲဇောက်ကာ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံ ကြီးထဲသို့ သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

"အို"

"ဟ"

ဒီအချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးထဲမှ လှမ်းထွက်လာသည့် အမျိုးသား တစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်လိုက်မိလို့ ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုး ယိုင်သွားသည့် ကိုယ်လုံးလေးကို မနည်းဘရိတ်အုပ်လိုက် ရသည်။ ။

ကျွတ်... တောက်... သူ့ယောက်ျားအားကြီးနှင့် ရွှေကူးလို ခပ်ပိန်ပိန် မိန်းကလေးကို ဝင်တိုက်ပြီး ယိုင် သွားတဲ့ ကိုယ်လုံးကိုတောင် တစ်ချက် ထိန်းပေးဖော်မရအောင် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသည့် လူ။

ဟင်း... ယောက်ျားရင့်ရင့်ကြီးတွေများ သိပ်ကိုမုန်းဖို့ ကောင်းတယ်။

ရွှေကူး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်တော့ဘဲ ဒီအမျိုးသားကြီးကို ဘယ်သူလဲ ဘယ်ဝါလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတော့။

တစ်လမ်းလုံး ညစ်လာခဲ့သမျှ စိတ်က ဒီနေရာမှာ အမောက်ထောင်
တက်သွားရပြီး သူ့ကို ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့မိပြီးသား ဖြစ်သွားရလေသ
ည် ။

"ဒီမှာ ... ရှင် လူတစ်ယောက်လုံး ဝင်လာတာတောင် မမြင်ဘူးလား၊
တကတဲ ဘယ်လိုပျာသလူးခတ်တဲ့ လူစားလဲ မသိဘူး။ စိတ်ပျက်ဖို့ ကော
င်းလိုက်တာ"

"ဟင်... မင်း"

ထိုလူရွယ်အမျိုးသားက ရွှေကူးကို တပ်ထားသည့် မျက်မှန်အဖြူဝိုင်း
ကြီး တစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ...

"နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဒီကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းလား"

သူက ဝင်တိုက်ပြီး သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး လူကို စစ်လား ဆေးလား
လုပ်နေသေးသည် ။

ဟင်း... လူကိုများ သူမေးတိုင်းဖြေမယ့် မိန်းကလေး အောက်မေ့နေ
သလား မသိ။

မဖြေဘူးရှင်... မဖြေဘူး။ (ရှင်မေးတိုင်း မဖြေဘူး။)

ဟွန်း... တစ်လမ်းလုံး ကားပေါ်မှာ လည်း ကားစပါယ်ယာရဲ့ အ
ဟောက်ကို ခံထားခဲ့ရတာမို့ ဒီတစ်ခါ တော့ ရွှေကူး
အနိုင်တစ်ကွက်ယူပြီး သူ့ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘဲ မျက်လွှာသိမ်းကာ မသိမ
သာ ကုမ္ပဏီအဆောက် အအုံထဲကိုပဲ လှမ်းဝင်လာခဲ့လိုက်သည် ။

ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှ ရွှေကူးကို ရန်လာလုပ်လို့ မရတော့
ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ရွှေကူး ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရန်လိုပါတယ်လို့ ဝန်ခံရင် ရွှေကူးကို ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ သတ်မှတ်သွားမလား။

ဘယ်လိုပဲ သတ်မှတ်၊သတ်မှတ် ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေကူးကနေ အရင်စပြီး ရန်လိုလာသူကို အနိုင်အုပ် လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ရွှေကူး ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ကျေနပ်သွားခဲ့ရပါသည်။ ။

ဒီကနေ့ ရွှေကူး ကံမကောင်းသလိုလိုနှင့် ကံကောင်းပါသည်။ ။

အိမ်ကနေအစ၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်အလယ် ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံထဲ လှမ်းအဝင်အဆုံး ရန်လိုသူတွေနှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ဘာမှ ခေါင်းထဲထည့်စရာမလိုတော့အောင် Computer ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ခွင့် ရခဲ့တဲ့ အတွက် ရွှေကူး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားပါတော့သည်။ ။

မြတ်စွာဘုရားက ဒီတစ်ခါမှာ တော့ စိတ်ဆင်းရဲသောကရောက်နေသည့် ရွှေကူးကို မျက်နှာသာပေး လိုက်ပါပြီ။

"ဟူး... ပျော်လိုက်တာ၊ ပျော်လိုက်တာ၊ ဒီကနေ့ ရွှေကူး ဘယ်လိုပျော်မှန်းမသိဘူး"

ရုံးခန်းထဲကနေ မန်နေဂျာက အလုပ်ခန့်ပါတယ် ပြောပြီးပြီးချင်း ရွှေကူး တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက် သွားသလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ စိတ်ထဲကနေ အခုလို ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ ရွှေကူး ရင်ထဲက ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်သည့် စိတ်တွေက ရွှေကူးကို ကြာကြာ မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ချေ။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကတော့ စောစောက ရွှေကူးနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်မိပြီး စကားအခန့်မသင့်ဖြစ်ခဲ့သည့် လူကြီးက ရွှေကူး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်အဆင်း လှေကားမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်းတိုး သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မထင်မှတ်ဘဲ အခုလို စောစောကလူကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးသွားသည့် အဖြစ်ကို ရွှေကူးက အံ့ဩ သွားသည့် မျက်ဝန်းဝိုင်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူက ရွှေကူးကို သူ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ကြည့် လိုက်သည့် အရှိန်မျက်လုံးကြီးက ရွှေကူးရင်ကိုတော့ နည်းနည်းထိတ်လန့် ခုန်မြည်သွားစေခဲ့သည်။ ။

ဟူး... ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။

လူကိုများ ကြည့်လိုက်တာ တစူးတစိုက်ရှိလိုက်တာ။ (အင်း... ကြည့်ရတာတွေ့ Gentleman တွေ့ ဆန်ပါတယ်၊ ဒါပေသည့် ဒါပေသည့် ... အကြည့်ကြီးကတွေ့ စိမ်းနက်လွန်းလှသည် ။)

အင်း... ဧကန္တ စောစောက ကိစ္စကို အစာမကြေးသေးဘူးထင်ပါရဲ့။ (မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ထား တာက) အခုတော့...

"ගෙ... ඩඬ"

"ဟင်္ဠ"

ရွှေကူး သူ့ကို စိတ်ထဲကနေ ဝေဖန်သုံးသပ်နေသည့် အချိန်မှာ ပဲ
ကြားလိုက်ရသည့် သူ့ရဲ့ အမိန့်သံဆန်ဆန် ကြီးက ရွှေကူး ရင်ကို ဘယ်
လိုကြီး ခံစားရမှန်းမသိ၊ မခံချင် ဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်ပြီ။

နဂိုကတည်းက စိတ်ကြွပ်စိတ်ဆတ်သူပီပီ မျက်ဝန်းအရောင်က ချက်ချင်း ဒေါသရောင်ပြောင်းသွားကာ အဲဒီလူကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ရန်တွေ့မလို ပါးစပ်အပြင်...

"ဘော့စ်... အပေါ်ဆုံးရုံးခန်းမှာ ဘော့စ်ကို တွေ့ချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် တွေ ရောက်နေတယ်"

ဆိုပြီး ပြောလာသည့် ရုံးအကူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံက ရွှေ့ကူး နားထဲကို မိုးကြိုးကြီး ပစ်ချ လိုက်သလို "ချမ်း" ခနဲ မြည်သွားခဲ့တော့သည်။ ။

အို... မြတ်စွာဘုရား။

အရှင်သခင်ကြီး... ဒီလူ... ဒီလူကြီးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဘော့စ်ပါလား။ ။

အမယ်လေး... သေလိုက်ပါတော့ ရွှေ့ကူးရယ်၊ နင် သေပစ်ဖို့ ပဲ ကောင်းတော့တယ်။

လို့ ပဲ ရင်ထဲကနေ ကျုံးအော်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ။

အဲဒီတစ်ခဏအတွင်းမှာ ပဲ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့ရဲ့ အရောင်တောက်တောက် အရှိန်ကြီးကြီး မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ဩဇာကြီးသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက စကားလုံးတွေက တစ်လုံးချင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

"သူက ဘယ်သူလဲကွ"

"Computer ဝန်ထမ်းအသစ်ပါ ဘော့စ်၊ ဒီနေ့မှ ခန့်လိုက်တဲ့ ဝန်ထမ်းပါ"

"ဪ... အေး အေး၊ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဆီ ခဏခေါ်သွားလိုက်ပါ... ဟုတ်ပြီလား၊ တစ်အောင့်ကြာရင် ငါဘုန်းခန့်ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီမှာ သာ ခဏစောင့်နေလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘော့စ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဘော့စ်"

"အေး... သွားလို့ ရပြီ"

ရွှေကူးအရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်သလို ရပ်နေသည့် ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမင်းကို ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုကာ လှည့်ထွက်သွားသည့် ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ရွှေကူး ယောင်ချာချာနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်အသွားရသည် ။

ဒီအချိန်မှာ ရွှေကူး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒီသူဌေးမင်းကြီးကို အသနားခံတောင်းပန်ရမလား။

ဒါမှ မဟုတ်...

ဒူးထောက်ပြီး ... "ကျွန်မ မှားပါတယ်"လို့ ပဲ ဝန်ခံရမလား။

အို... ဟင့်အင်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ (ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ရွှေကူးတို့ ထက်ကြီးလှ လေးငါးခြောက်နှစ်ပေါ့)။

အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်သေးခဲ့တာမို့ ရွှေကူးသည် သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းကလေးငုံ့ချပြီး မျက်တောင်လေး ပုတ် ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေတုန်းမှာ ပဲ ဘော့စ်က သူမကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ရှူးဖိနပ် တခွပ်ခွပ် နှင့် အင်အားပါစွာ သူမအရှေ့က လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည် ။

ဒီတော့ ရွှေကူး ဘာလုပ်ရမလဲ။

ရွှေကူး ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

စဉ်းစားစမ်း ရွှေကူးမာန်။

ဟား... ဘယ်လို စဉ်းစား, စဉ်းစား မရတော့ချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ဒူးဖက်တောင်းပန်တောင် မရတော့မှန်း ရွှေကူး ရင်နာစွာ သိလိုက်ရ တော့သည် ။

အို... ရွှေကူး ကံကောင်းပြီလို့ ထင်ထားတဲ့ ဒီကနေ့လည်း ရွှေကူးအတွက် ကံမကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပြီ ပေါ့။

ဒီကနေ့ မထင်မှတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာသေးသေးလေးက သူ့ရင်ကို တနဲ့ နဲ့ လှိုင်းရိုက်နေ သလို ခံစားနေရသည် ။

သူ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်မိတဲ့ အတွက် တကယ်ကို စိတ်မကောင်းမိတာ အမှန်ပါ။ (ဝန်ခံပါတယ်)

ပြီးတော့ ကောင်မလေးပုံစံလေး ကြည့်ရတာ လူလတ်တန်းစား ဝတ်နိုင် စားနိုင် သုံးနိုင်တဲ့ အထဲက ဟုတ်ဟန်မတူ။

သူမ မျက်လုံးတွေက မာနရောင်လွဲနေပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ကြေကွဲရိပ်ထင်နေတယ်လို့ သူ ထင်မြင်သုံးသပ်မိပါသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ငါလိုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မျိုးမှ ရန်တွေ့လာကောင်းတော့ မင်း ကံဆိုးသွားတာပေါ့။

"အင်း... ကောင်းမလေးနာမည်က ဘယ်သူ... ရွှေ...ရွှေကူးမာန်၊ အ

င်း... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ"

သူတစ်ယောက်တည်း ဝရန်တာမှာ လက်ထောက်ပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ ရင်ထဲက တိုးဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်ချိန် နားထဲသို့ ဝင်လာသည့် အသံက သူ့အာရုံကို ပျက်ပြားဝေဝါးသွားရသည်။ ။

"ဟာကွာ... ချစ်သည်းကလည်း ၊ မနိပ်ဘူးကွာ၊ အဲဒီပုံစံကြီးက အင်း... ဒီပုံစံကို မောင် မကြိုက်ဘူး၊ အင်း... မောင် ညနေကျ လာခဲ့မယ် ချစ်သည်း၊ အေး အေး... ဟာ... ချစ်သည်းကလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘုရားစူး မိုးကြိုးပွတ်... ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

‘ဗြန်း’

"အား... သေပါပြီဗျ"

မင်းဘုန်းဇော်ပိုးကို သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ချပစ်တာဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီလို သူ ရိုက်ချလိုက်တော့မှ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အီနေသည့် မင်းဘုန်းက ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ဖုန်းပိတ်ကာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြည့်လာခဲ့သည်။ ။

"ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲဗျ"

"ရိုက်လိုက်တာလေ၊ မင်း မိုးမမြင်လေမမြင် ဖုန်းအီနေတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမှာ ငါ့ခြေထောက် ကို တက်နင်းတာ၊ ဟင်း... နာလိုက်တာကွာ"

"ခြေထောက်ကလေး တက်နင်းတာများ မြားချက်ထိတာ ကျနေတာပဲ"

သူ့ရိုက်ချက်ကို အထိနာသွားပြီး မကျေမနပ် ပြောနေပြန်သေးသည့်

မင်းဘုန်းကို သူ တစ်ချက် တည် တည်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ အဲဒီလို သူ တစ်ချက်တည်တည်ကြည့်လိုက်တော့မှ မင်းဘုန်း မျက်နှာပိုးသေသွားပြီး စောစောက ဖုန်းကလေးကို လက်ကလေးနှင့် ပွတ်ကာ အပိုးကျိုးစွာ ဆိုလာခဲ့သေးသည်။ ။

"ဟဲ ဟဲ... မဒီကညာ လေဒီလေးနဲ့ ကြည်စေ အေးစေဖြစ်နေတာ ကိုကို မဖျက်နဲ့ "

"ကဲ... ထိုင်စမ်း၊ ဒီမှာ ထိုင်စမ်း မင်းဘုန်း... မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်"

မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် သူ မင်းဘုန်းကို ကြည့်ပြီး သူ့အရှေ့က ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ လက်ညှိုးညွှန်ပြ လိုက်တော့ ညီဖြစ်သူက ခေါင်းတကုတ်ကုတ်လုပ်ပြီး ဆင်ခြေပေးလာခဲ့သည်။ ။

"ကိုကိုကလည်း ဘာပြောဦးမလို့ လဲ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်အားတာ မဟုတ်ဘူး "

"အလုပ်မအားလို့ မင်းက ဘာတွေအလုပ်ကြီး လုပ်နေတာလဲ"

"Girl တွေနဲ့ Shopping မထွက်ရင် တစ်နေကုန် ဖုန်းပြောတယ်လေ ကိုကိုရာ၊ ညီလေးအလုပ်ကို ကိုကို မသိဘူးလား... ဟဲ ဟဲ"

"မင်းဘုန်း... မင်း ရယ်သံက အနှစ်မရှိလိုက်တာ"

"ကိုကိုကလည်း အနှစ်ရှိရအောင် ကျွန်တော်က ဥမှ မဟုတ်တာ"

"တော်ပြီ ... ဗန်းစကား ဆန်ကောစကား ဒီမှာ ရပ်၊ ငါပြောမယ့်စကားကို မင်း အသေအချာသာ နားထဲ နှလုံးသွင်းထားပေတော့ ညီ"

"ဘာလဲ ကိုကို"

"မင်းကို ငါ မိန်းမပေးစားမလို့ "

"ဟာ... ပျော်လိုက်တာ၊ အခုလား ကိုကို"

"ဟာ... ဒီကောင်... မင်း"

ဒူးကျဘောင်းဘီနှင့် ကြိုးတိုးလိုးတွဲလောင်းပါသည့် အင်္ကျီအပေါက်
တွေနှင့် စိန်နားကပ်တစ်ဖက်ပါ ဝတ် ထားသည့် ညီကို ကြည့်ပြီး သူ တ
ကယ် ရင်မောသွားရပါသည်။ ။

သူနှင့် ယှဉ်လိုက်ရင် ညီဖြစ်သူမှာ ဘာမှ သူနှင့် မဆိုင်အောင် လော
ကကြီးကို ဘာမှ အလေးအနက် မထားသူ၊ အထူးသဖြင့်
(မိန်းကလေးများကို အလေးမထားသူ) ဖြစ်ခဲ့တာက သူ့ကို ရင်တကယ်နှ
မ်းစေခဲ့သည်။ ။

ပြီးတော့ မိန်းကလေးများကိုမှ အလေးမထားတာ မဟုတ်။ ပညာ
ရေး၊ အလုပ်ကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ အလေး မထားဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် လွ
တ်လွတ်လပ်လပ်နေနေရရင် ကျေနပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီလိုမျိုးကောင်စားကို သူ တာဝန်ယူပြီး မိန်းမပေးစားဖို့ ဆိုတာကလ
ည်း သူ့ခေါင်းပေါ်ပဲ ပစ်ကျသွားမှာ ဖြစ်သည်။ ။ နောက်ပြီး ဟိုးအရင်တစ်
လလောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကြီးက သူ့ရင်ကို အခုထိ ပူ
လောင်ဆဲမို့ အခုလို မင်းဘုန်းကို မိန်းမပေးစားမယ်လို့ ခြောက်ကြည့်လို
က်ခါမှ ညီက မိန်းမယူချင်နေတော့ သူ ဘာစကားပြောရမှန်းမသိ နှုတ်
ပိတ်သွားရတော့သည်။ ။

အဲဒီလို သူ နှုတ်ပိတ် ဆွံ့အသွားရပုံကို ညီက တအိအိရယ်ပြီး ခန်းခ
နဲ့ ပြောသေးသည် မှာ ...

"ဘယ်လိုလဲ ကိုကို... ဘယ်က မိန်းမလဲ၊ ကျွန်တော် သိချင်ပြီဗျာ၊ ရင်

တွေ ဝုန်းခိုင်းကြနေပြီ"

ဘယ်လိုမှ လေးနက်လာမယ့်ပုံမရသည့် ညီကို သူ
ခေါင်းကြီးတယမ်းယမ်းခါရင်းမှ သက်ပြင်းမော တစ်ခုကိုပဲ ရင်ထဲမှာ
ကျိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

အင်း... ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ဒီကောင်ကတော့ နည်းနည်းမှ လေးနက်
လာမှာ မဟုတ်။

ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင်းနဲ့
သူ။

ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းသည်။

အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က သူ့ရင်ထဲက ပူလောင်သည့် ခံစားချက်တွေကို
တစ်ဝက်ငြိမ်းသွားစဉ် ညီခါး ကြားထဲက hand phone က တတူတူနှင့်
မြည်လာပြန်လေသည်။

"ဟော... စောစောက မဒီ ကိုကိုရ၊ ချောရဦးမယ်၊ ချောရဦးမယ် နား
ထောင်"

"မင်း ပုံစံပြင် မင်းဘုန်း၊ မင်းအတွက်နဲ့ ငါ့သိက္ခာ အကျမခံနိုင်တော့
ဘူး၊ အရင်တစ်ပတ်က အိမ်ကို ငိုကြီးချက်မ၊ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေး
ကရော အခု ဘယ်နှယ်လဲ"

"ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားပြီ"

"အေး... မင်း ကြည့်လုပ်နော်... ကြည့်လုပ်၊ ငါ ဒါပဲ သတိပေးမယ်၊
နောက် ဒါမျိုးအသံ လုံးဝမကြား ချင်ဘူး"

"ကျန်တာတွေက အကုန်မြင့်မားပါတယ် ကိုကိုရ၊ မမြင့်မားတဲ့ ဟာ

လေးကို သွားငြိမိခါမှ ကံကောင်းလို့ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ကျေနပ်သွားလို့ ၊ အလကားပါ ကိုကိုရာ... ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေက သူဌေးယောက်ျား တွေကို ကပ်ချူနေတာ သိပ်အောက်တန်းကျတယ်၊ တော်ပါပြီဗျာ... ဒီတစ်ယောက်ပဲ မရှိတဲ့ အထဲက ကြိုက်မိပါ တယ် ... ဆလဲပဲ၊ ခါးလိုက်တာ... လူကို လန့်ထွက်သွားတာပဲ"

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ခြေခါခါ လက်ခါခါ ပြောလာသည့် ညီလည်ကလေး မင်းဘုန်းကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာ ရယ်မဟုတ် မနက်က ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ပြီး ဘယ်လိုကြီးခံစားရမှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရတော့သည် ။

ညီပြောတဲ့ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကပ်ချူချင်တာ ဆိုတဲ့ စကားကြီးက ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ မိန်းကလေးအားလုံးကို သိမ်းကျုံးစော်ကားရာ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဒါပေမဲ့... မနက်က သူ ကုမ္ပဏီကို Computer ဝန်ထမ်းလာလျှောက်သည့် ကောင်မလေးကတော့ ဒီလို ဟုတ်လိမ့်မည် မထင်။

ဟား... ဘာဆိုင်လို့ လဲကွာ ငါနဲ့ ။

သွားစမ်း...။

ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝင်လာသည့် အတွေးကြီးကို သူ မောင်းထုတ်လိုက်ချိန်မှာ မင်းဘုန်းကတော့ ဖုန်း တစ်လုံးနှင့် စောစောက မဒီကို ကြည့်စေအေးစေ ကျွေးလိုက်ပြန်သည် ။

အင်း... မင်းဘုန်း... မင်းဘုန်း မင်းအတွက်တော့ ငါ တကယ်ရင်လေးတယ်ကွာ။

(၂)

"အဟွတ်... ဟွတ် ဟွတ်"

အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေသည့် မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ရွှေကူး ငိုချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲကို တစ်လုံး တစ်ခဲကြီး ပြည့်တက်လာခဲ့သည်။ ။

ဘယ်ဘဝပေးကုသိုလ်ကံ အကြောင်းမလှလို့ ရွှေကူးတို့ သားအမိ ဒီလောက်အထိ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခါး စည်းခံခဲ့ရသည် မသိ။

ဆိုးလွန်းသည့် ဘဝပေးကုသိုလ်ကြီးကို ရွှေကူး ပြန်မတွေးချင်တော့။ ။
လောလောဆယ် မနေ့က ဝန်ထမ်း ရွေးချယ်ပြီး ပြန်အဖြုတ်ခံလိုက်ရလို့ ဝန်ထမ်းပြုတ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကုမ္ပဏီက တစ်လစာ လျော်ပေးခဲ့သည့် ပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်ခဲ့သည့် မေမေ့အတွက် ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး အကောင်းစားတွေကို အိတ်ထဲက နှိုက်လိုက်ပြီး မေမေ့ အရှေ့ကို ဆေးကတ်ကလေး ချပေးလိုက်ကာ မေမေ အားရှိအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

"မေမေ... ဒီမှာ မေမေသောက်ဖို့ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး၊ ဒီဆေးက အရမ်းကောင်းတယ်၊ တစ်လုံး သောက်လိုက်တာနဲ့ သိသိသာသာကို ကောင်းသွားတာတဲ့ ၊ ရွှေကူး တစ်ကတ်ဝယ်လာတယ်၊ ဒီဆေးတစ်ကတ် ကုန်လို့ မှ မေမေ ချောင်းဆိုးမပျောက်ရင် ဆေးခန်းပြရမယ်"

မေမေသောက်ဖို့ ဆေးကတ်များ နှင့် မေမေစားဖို့ အတွက် မုန့်မျိုးစုံနှု

င့် ဟောလစ်ဘူးကို မေမေက တစ်ချက်ကိုင်ကြည့်ပြီး ရွှေကူးကို မျက်လုံး
အပြူးသားနှင့် စိုးရိမ်တကြီး မော့ကြည့်လာခဲ့သည်။ ။

အဲဒီနောက် အစိုးရိမ်ပိုသည့် အသံကြီးနှင့် ...

"သမီး ဒီဆေးတွေနဲ့ ဒီမုန့်တွေ၊ ဒီဘူးတွေက နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊
သမီး ဘယ်က ပိုက်ဆံရတာလဲ၊ ဒါနဲ့ သမီး အလုပ်မရဘူးဆို"

မေမေပြောချင်သည့် စကားက ဘယ်လိုအတိုင်းအတာအထိ သက်
ရောက်သွားသည် ဆိုတာ သိသွားသည့် ရွှေကူးက စိတ်ဆိုးသွားသည့် မျ
က်နှာပေးနှင့် မေမေ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"မေမေကလည်း ဘာတွေ အစိုးရိမ်ပိုနေရတာလဲ"

"ဒီပိုက်ဆံက ဘယ်ကရတာလဲဆိုတာပြော... ညည်း"

"ဟာ ... ဒုက္ခပဲ"

မေမေ့ အစိုးရိမ်ပိုနေပုံကြီးက ရွှေကူး သိက္ခာနှင့် မာနကို ထိသွားခဲ့
တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေကူး ကျိတ်မျိုချပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုပဲ အရှိ အရှိအ
တိုင်း အမှန်၊ အမှန်အတိုင်း မလျှို့ ဝှက်တော့ဘဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတော့သ
ည်။ ။

"ရွှေကူး ဒီပိုက်ဆံရတာကို အမှန်အတိုင်းပြောမယ် မေမေ၊ ရွှေကူးကို
မဆူမပူရဘူးနော်၊ မဆူမပူဘူးလို့ ကတိပေး"

"အေး... ပေးတယ်"

မေမေကတော့ ချောင်းတွေတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေတာတောင် ရွှေကူး
ကို အရင်က မာန်မာနနှင့် တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ လက်တရွယ်ရွယ် တပြင်ပြင်

ဖြစ်နေသည်။ ။

အဲဒီလို မေမေ ဒေါသကျိတ်ထွက်နေပြီး မျိုသိပ်ထားပုံကို ကြည့်ပြီး ရွှေကူး သနားသွားရကာ မေမေပခုံးကြီးကို ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်ရင်းက မေမေ့ကို ပြောပြကြောင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်ရတော့ သည်။ ။

"မနေ့က ရွှေကူး Computer ဝန်ထမ်းရတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလေ ... ရွှေကူး ကုမ္ပဏီအဆောက် အအုံထဲ လှမ်းအဝင် ကုမ္ပဏီထဲက ထွက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရွှေကူးကို ဝင်တိုက်လိုက်တော့ ရွှေကူး ကိုယ်လုံးကိုတောင် မထိန်းနိုင်ဘဲ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားတယ်"

"ဟဲ့... လိုရင်းကို ပြောစမ်းပါ"

"ပြောမှာ ပါ မေမေရဲ့ ၊ အဟင်း ဟင်း... အဲဒါနဲ့ ရွှေကူးက စိတ်ဆိုးပြီး အဲဒီလူကြီးကို စွတ်ကောပစ်လိုက် တာ"

"အင်း... အဲဒီတော့"

"အဲဒီလူကြီးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် လူကြီးမင်း ဖြစ်နေတော့ ရွှေကူး ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ခွင့်ကို ဖြုတ်ပစ်ခံ လိုက်ရတာပေါ့ မေမေရဲ့ "

"ဟင်... ဘုရား ဘုရား၊ မိုက်လိုက်တဲ့ ငါ့သမီး၊ ဟင်... ဟင်... မိုက်လိုက်တာ မိရွှေကူးရဲ့ ၊ နေရာ တကာတိုင်း နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးဖြစ်တာ အခု ကောင်းသွားပြီ၊ အမယ်လေး လေး ... မိရွှေကူးရယ် ငါ လုပ်လိုက်လို့ ၊ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ရန်ကုန်ကုမ္ပဏီတွေလည်း ကုန်ပြီ၊ နင် အလုပ်လျှောက်လာရတာ နင် မသိ... ဟင်း"

"မေမေကလည်း ရွှေကူးမှ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမင်းမှန်း မသိတာ"

"အေး... ပြီးခဲ့တာ ပြီးပြီ၊ အခု အဲဒီလို အလုပ်ဖြုတ်ခံရတာနဲ့ ညည်း

ပိုက်ဆံရလာတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

မေမေက ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားပြီးမှ မောသွားတာကို အသက်မျှဉ်း
မျှဉ်း ကျိတ်ရှူပြီး မေးလာတော့ မှ ရွှေကူးက ဇက်ကလေး ပုကာ မနေ့က
အဖြစ်သနစ်ကြီးကို မပြောချင်ဘဲ ပြောလိုက်ရတော့သည်။ ။

"သူဝန်ထမ်းကို အပြစ်ရှိလို့ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပေမယ့်
သက်သာကြေး တစ်လစာ ထုတ်ပေးလိုက် တယ်၊ ခြောက်သောင်း မေ
မေ၊ အဲဒီတော့ ရွှေကူးတို့ ပွတာပေါ့၊ တစ်လ အလုပ်မလုပ်ရဘဲ
ပိုက်ဆံခြောက်သောင်း ရတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီပိုက်ဆံနဲ့
ရွှေကူး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် အရင်းတည်လို့ ရသွားပြီ၊ ရွှေကူး မုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီးပဲ မေမေနဲ့ အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်တော့မယ်"

"အင်း... ဖြစ်ရမယ် ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့သမီးကတော့ အဟွတ် ... ဟွတ်
ဟွတ်"

"အို... မေမေ ဆေးသောက်လိုက်ပါဦး၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းစရာ
တွေ မစဉ်းစားတော့နဲ့ ၊ အခုကစပြီး ရွှေကူးတို့ သားအမိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
လေးတည်လိုက်ရင် စားဝတ်နေရေး ချောင်လည်သွားပါပြီ၊ မေမေ့ကို
လည်း ဆေးကုလို့ ရပြီ၊ ရော့ ရော့ ရော့ ... မေမေ ဒီဆေးတစ်လုံးသောက်
လိုက်"

ရွှေကူးက သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဆေးကတ်ထဲက ဆေးတစ်လုံး
ကို ဖြုတ်ပြီး မေမေ့ကို ရေခွက်နှင့် မေမေ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ရော့... သောက်လိုက်နော်၊ မေမေ အားရှိအောင် ဟောလစ်လည်း
သောက်ရမယ်၊ အားရှိမှ ချောင်းဆိုး တာက သက်သာမှာ မေမေရဲ့ ၊ ဒီ
ဆေးတစ်ကတ် ဆယ်ရက်စာ သောက်ကြည့်လို့ မသက်သာရင်တော့
ဆေးခန်းပြ မယ်နော် မေမေ"

"အေး အေး... ပြတာပေါ့ သမီးရယ်"

မေမေက ရွှေကူး ပေးလိုက်သည့် ဆေးပြားလေးကို ရေတစ်ခွက်နှင့် ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း မော့သောက်လိုက် သည် တွင် ရွှေကူး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ဝမ်းနည်းခံစားလိုက်ရမှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ။

ဪ... ဒါဟာ မရှိဆင်းရဲသား ဘဝတစ်ခုတဲ့ လား။

ဒါတောင်မှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမင်းက နစ်နာကြေး သက်သာခွင့် တစ်လစာထုတ်ပေးလိုက်လို့ အခုလို မေမေ့ကို ဆေးဝယ်တိုက်နိုင်ပြီး မေမေ့အတွက် စားဖို့ သောက်ဖို့ ဝယ်လာနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

အခုလိုဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမင်း သာ တွေ့လိုက်ရင် ဘယ်လောက် လှောင်ကောင်းလိုက်မလဲ။ တွေးမိရင် ရင်နာမိသလို မနေ့က ရွှေကူးကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ရှုးဖိနပ် တခွပ်ခွပ် မြည်အောင် ညာသံပေး ဘယ်သံပေး လှည့်ထွက်သွားသည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ရွှေကူး ရင်ကို တစစ်စစ် နာကျင်လာသည် အထိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရသည်။ ။

အဲဒီတုန်းက ရွှေကူး ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ငိုချင်စိတ်တွေကို ထိန်းထားခဲ့ရတာ၊ အိမ်ရောက်တော့မှ အတိုးချ ပြီး ငိုကြွေးခဲ့တာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမင်းသာ သိခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ရွှေကူးကို အလုပ်ပြန်ခန့်နိုင်မတဲ့ လား။ ။

ဒီလောက်အထိ သူ သဘောမကောင်းဘူးဆိုတာကို ရွှေကူး နားလည်သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ။

သဘောမကောင်းလို့ လည်း ရွှေကူးကို စကားအမှားလေး ပြောလိုက်မိတာနဲ့ ချက်ချင်းကို အလုပ်ထုတ် ပစ်တာ ဖြစ်သည်။ ။

"ရွှေကူးမာန်... ဒီနေ့ Computer ဝန်ထမ်းခန့်ခံလိုက်ရတဲ့ ရွှေကူးမာန်ဆိုတာ မင်းနော်"

ဆိုပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လောက်ကို အရှိန်ကြီးသည့် စောစောက ရွှေကူးကို အလုပ်ခန့်လိုက်သည့် မန်နေဂျာ ရောက် လာပြီး ရွှေကူးကို တစ်ချက်တည်တည်ကြည့်ပြောလိုက်တော့ ရွှေကူးက သူ့ကို အရင်ဆုံးတောင်းပန်ကြည့် ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟို မန်နေဂျာကြီး... ရွှေကူး တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ ရှင်"

"မလိုတော့ဘူး မိန်းကလေး၊ မင်းက သူဌေးကိုမှ မချေမငံ ရန်တွေ့ခဲ့တာတွေအတွက် မင်းဟာ တို့ ကုမ္ပဏီအတွက် ဝန်ထမ်းမဖြစ်ထိုက်တော့ဘူး၊ ကဲ... အဲဒီတော့ မင်းကို သူဌေးက အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီမှာ တို့ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းအင်္ဂါရပ်နဲ့ မညီတဲ့ ဝန်ထမ်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီဆိုရင် တစ်လစာ နှစ်နာကြေးပေးတယ်၊ ရော့ ... မင်းရဲ့ Computer ဝန်ထမ်းလစာ တစ်လစာ ခြောက်သောင်း၊ မင်း သွားလို့ ရပြီ"

အို... ရွှေကူး ဘာမှ ပြောစရာစကားလုံး မရှိတော့အောင် ရွှေကူး ရင်ထဲမှာ ကွက်လပ်ကြီးတွေ ဖြတ်ပြေး သွားတော့သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ ရွှေကူးအရှေ့မှာ ချပေးခဲ့သည့် ငွေခြောက်သောင်းထပ်ကလေးက ရွှေကူးကို လှောင်ပြောင် ရယ်မောနေမလား။

(တစ်ဆိတ် မလှောင်ပါနဲ့ ငွေခြောက်သောင်းထပ်ကလေးရယ်... တို့ကို ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ)

လို့ ပဲ ရွှေကူး စိတ်ထဲက ရူးရူးသွပ်သွပ် ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ ။

ရူးသွပ်စွာဖြင့် ရွှေကူးကို ချက်ချင်းကြီး အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေး မင်းကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မလား။

ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မလား။

အိုး... ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူးလေ။

ကံဆိုတာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း စီမံရာ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။

အဲဒီ စီမံတဲ့ ကံတစ်ခုကိုပဲ ရွှေကူး မျက်စိမှိတ်ပြီး ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူတို့ ကုမ္ပဏီထဲကနေ နှေး ကွေးလေးလံသည့် ခြေလှမ်းလေးတွေ (ရှုံးနိမ့်ခြင်း ခြေလှမ်း) နှင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့မိသည့် ပုံရိပ်ကလေးအခု တော့ ရွှေကူးအတွက် ရယ်စရာဟာသဟောင်းလေး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေကူး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမင်းကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မေမေ့အတွက် ဆေးဝယ်ခွင့်ရအောင် ပိုက်ဆံပေးခဲ့တာရယ်၊ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ဖို့ အတွက် ပေးခဲ့တဲ့ ဒီပိုက်ဆံခြောက်သောင်းက ရွှေကူး ဘဝအတွက် တကယ်တန်ဖိုးကြီးလှပါတယ် ရှင်။

ဈေးတန်းထဲကိုရောက်တော့ မေမေ့အတွက် ပန်းသီးလေး ဝယ်ဖို့ နီရဲစိုရွဲနေသည့် ပန်းသီးအလုံးချော ကြီးကို အာရုံကျပြီး လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ...

"ဒီပန်းသီးတစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲဟင်"

"တစ်ထောင်"

"ဟင်... ဈေးကြီးလိုက်တာ၊ သူများ ဆိုင်မှာ အဲလောက် မရှိပါဘူး"

"ကြီးတာပေါ့၊ ဒါ အကောင်းစားပဲ၊ မစားဖူးဘဲနဲ့ လာမပြောနဲ့ "

"ဟင်"

လူတွေကြားထဲမှာ အခုလို အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ရွှေကူး မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ထူးအမ်းနီမြန်းသွား လေသည်။ ။

အပြောကြမ်းလွန်းသည့် ပန်းသီးရောင်းသည့် အသက်လေးဆယ် လောက်ရှိသည့် မိန်းမဝဝကြီးကို လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ကြောင် အသွားသည့် အချိန်မှာ အနောက်ဘက်ဆီက ဩဇာအပြည့်လွှမ်းသည့် ယောက်ျားသံတစ်သံက ရွှေကူးရင်က အရှက်တွေကို ပိုပြီး ဆူပွက်သွား စေခဲ့သည်။ ။

"အစ်မ ... အဲဒီပန်းသီးဆယ့်ငါးလုံး ထည့်လိုက်ပါ"

"ဟင်"

ဒီလို ဩဇာအပြည့်ပါသည့် အသံကို ကြားဖူးခဲ့တာ မဝေးသေးတာမို့ ဖျတ်ခနဲ ရွှေကူး ဘေးကို မော့ အကြည့် Style ဘောင်းဘီမီးခိုးရောင်နှင့် ရုပ်လက်ရှည်စင်းကြား ဝတ်ထားသည့် သူက ရွှေကူးကို ရယ်ချင်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခါးကြားထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တာ မာန်ထည်လွန်း လှသည်။ ။

ကျစ်... ဘယ်ဘဝကကံက မွဲလွန်းသလဲ မသိ။

ရွှေကူး ရန်သူရှေ့မှာ မှ မှောက်လျက်လဲပြီး အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်။

ရွှေကူး ဒီလူအရှေ့မှာ အခုလို ပန်းသီးသည် မိန်းမကြီးရဲ့ အပြောကို အရမ်းရှက်သွားတာမို့ နှုတ်ခမ်းလေး ကို စေ့ပြီး ဘာပြန်ပြောရကောင်း မလဲလို့ ဇေဝဇေဝဖြစ်နေဆဲ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်ထည်ဝါသည့် အသံကြီးက ထွက်လာ ပြန်သည်။ ။

ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေကူးဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ။

"မင်း မဝယ်ဘူးလား ဝယ်လေ၊ အစ်မ... သူ့အတွက် ဆယ်လုံး ထည့်လိုက်ပါ"

"မထည့်နဲ့ ... ကျွန်မ မယူဘူး"

သူ့အရှေ့မှာ အပြောခံလိုက်ရတာကို ရှက်လွန်းလို့ ရွှေကူး သူ့အရှေ့ကနေ မပြေးရုံခြေလှမ်းနဲ့ ထွက်လိုက် သည်။ ။

အဲဒီလို လှည့်ထွက်မှ ကိစ္စကပြတ်မှာ။ ။

ဆုံဆုံတတ်လွန်းရဲ့ ကံကြမ္မာကြီးရယ်။

လုံးဝမတွေ့ဆုံတော့ဘူး ထင်ထားသည့် ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမင်းကို ရွှေကူး ဘာမှ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပြီမို့ အခုလို လှည့်ထွက်လာ ခဲ့ပေမယ့် သူက တစ်အောင့်အကြာတွင် အခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် ပန်းသီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်ကြီး နှစ်ထုပ်ကိုဆွဲပြီး ရွှေကူးကို မီလာခဲ့ချေပြီ။

ရွှေကူးနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ် လျှောက်လိုက်သည် တွင် ရွှေကူး ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုန်သွားကာ သူ့ ကိုလည်း ကမန်းကတန်း မော့ကြည့် ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး မတည်မပြိုး မျက်နှာထားကြီးနှင့် ...

"မှတ်မိလား တို့ ကို"

"လာကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ရှင်"

"ဟား... စွာလိုက်တာကွာ၊ တော်တော်စွာတာပဲ၊ အဲဒီလို စွာလို့ တို့ အမှတ်သည်းခြေကြီးသွားတာ၊ တော်ရုံ Normal ဆို မမှတ်မိဘူး"

သူ့အပြောက ရွှေကူး ရင်ကို ပိုပြီး အခုန်ကြမ်းသွားရလေသည်။ ။

ရင်အခုန်ကြမ်းသွားသလို သူ့အကြည့်နက်နက်တွေက ရွှေကူးကို ဘယ်လိုကြီး ခံစားရမှန်းမသိ ပြောမပြ တတ်ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"အင်း... မင်းတို့ ကို ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား၊ ဥပမာ တောင်းပန်စကား တစ်ခုခုပေါ့"

သူ့ ပခုံးကြီးက ရွှေကူးနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ပခုံးချင်း ထိသွားသည် တွင် ရွှေကူးက ဖျတ်ခနဲ အနောက် ကို ခုန်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ပြောင်းပြန်လျှောက်ဖို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်... ဘယ်လဲ"

"ရှင်နဲ့ ဝေးရာလမ်းကို"

"ဟာ... ထူးဆန်းတယ်ဟေ့၊ ငါလို သူဌေးမျိုးနဲ့ စကားပြောခွင့်ရတာ ကို ဂုဏ်မယူတဲ့ အပြင် လမ်း ကြောင်းလွှဲပစ်တယ် အံ့ဩပါရဲ့ ၊ မင်း မကြားဘူးလား.. ကိုယ့်ထက် အများကြီး အရှိန်မြင့်တဲ့ သူကို အရှိန်မြင့်သလို ဆက်ဆံရင် နေရာကောင်းရတယ်တဲ့ "

"ကျွန်မကတော့ အဲဒီအဆိုကို လုံးဝ အတည်မပြုဘူး"

"ဟ... တစ်မျိုးပဲနော်"

သူ့ မျက်လုံးထဲမှာ အရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတာ အံ့ဩမှုတွေ အ

လုံးလိုက်အထွေးလိုက် ပျော်ဝင် သွားခဲ့တာကို ရွှေကူး တစ်ချက် ကြာကြာစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။ ။

အဲဒီနောက် သူ့ရင်ထဲ အထိဆုံးကျန်ခဲ့မည့် စကားလုံးတွေကို ရွေးပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

"လောကမှာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးလည်း ရှိသေးပါတယ်လို့ ရှင် သတ်မှတ်လိုက်၊ ရှင် တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ ခွဲဟဖြစ်... ဟုတ်ပြီလား"

"ဟင်"

‘ဟင်’ခနဲ အသံထွက်သွားသည် အထိ အာမေဍိတ်သံဖြစ်သွားသည့် သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး ရွှေကူး သူနှင့် ဝေးသည့် လမ်းဘက်ဆီသို့ ဖြတ်ကူးပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူကတော့ သိပ်ထူးဆန်းလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်ပြီး ဇေဝဇေဝါ ကျန်ခဲ့လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့... ဘယ်လိုပဲ သတ်မှတ်, သတ်မှတ် ရှင်လို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမင်းကို အထင်ကြီးစိတ် မရှိလို့ ကို စကားပြောချင်စိတ် မရှိခဲ့တာ။

အဲဒါ ရှင် သဘောပေါက်။
